nimmi, isse Kristusse pole pöris ja risti-
usko ka omma määratuma sure rigi us-
suks tõstis, hakkas ristikoggodusse luggu
mitme asja polest pahhemaks minnema.
Ristiusk sai nüüd kül woimust. Agga
hakkati nüüd Jummala tenistust ikka uh-
kema wisiga ja rohkema illoga piddama.
Sest siis sündis, et muist õppetajad ja kog-
godusse üllewaatjad uhkeks ja surelisseks
läksid ja selle peäle agga mõtlesid, kuida
ikka suremat ilmalikko wallitsust, au ja
rikkust ennese kätte pärrida ja kogguda.
Monne süggawama usso sallaja asja pär-
rast hakkati paljo waidlema, tetneteist huk-
kamoistma ia koggodussestki wäljalükkama.
Kristusse selge sanna jure lissati ikka en-
nam tühje ja walle õppetussi. Rahwast
koormati mitmesuguste wäljaspiddiste kom-
bettega, ja innimeste seädmistega, ning
kaddus nenda Kristusse selge tõekäst silma
eest ja süddamest, agga õppis rahwas selle
wasto tühja kombette peäle lootma ja Jum-
mala armo Kristusse sees wallatusseks pöör-
ma, ning ebbausk ja rummalus pärrisid
ennesele ikka ennam maad. Jummala te-
nistust peti woõras keles, mis surem hulk
kuuljaid ei moistnud; jutlust tehti wägga
arwaste, ning segi olli waene ja täis ebba-
usko ja kassosaatmatta tühja jutto. Ma-
rahwas ei moistnud ramatut luggeda; ja
wimaks keeldi keik muud rahwast piiblira-
matut luggemast, muud kui agga õppeta-
jad. Muud rahwas suurt ei moistnud, kui
Jssa meie palwet ja monned õhkamisse
sannad, neitsi Maarja ja ühhe teise Pühha
pole, mis pühha paatri elmede arro järrele
loeti. Paastumisse ja ihhowaewamissega
ariwasid ommad pattud leppitawad; kui in-
nimestel ehk lojustel üks haigus ehk wigga
juhtus, siis tootasid ühhegi Pühhale andi,
ehk läksid kloostridesse, ehk ühhegi teise
pühhaks ja abbiteggiaks petud paika, ja
wisid senna ohwrit, ehk teggid muud tühja
immet, et abbi sada ehk omma tännomeelt
ilmutada. Kuiude kummardaminne wõttis
ka kangeste woimust, ning palluti neid õiete